

Elébünk jön a nyár...

Kibontom a hajad, hulljon a vállamra,
látod,
kibontotta sokszínű haját a rét is,
és tarka virágokat font belé...

Az alkonyat az éjtszakát szövi
füstből és csendből,
bokrok kuporognak
a szürkületben, sudár jegenyefák
nyújtózkodnak az ég felé...

Igy szövöm én is a jövőnket,
fényből,
fiatalságból, harcból, boldogságból,
erőből, jókedvből.

Színes lesz, szép lesz.
hisz drága minden szál.

Még messze a perc, hogy enyém légy,
de nézd csak:
telt kalászhok hajlongnak a mezőn, nagy
rakott szekerekkel

— gyümölcsét hozza —
elébünk jön a nyár.

A Bakai-gyár

Az éhség talán soha nem volt nagyobb úr, mint a húszas években. Ha valakit ekkor egy magaslatra felvittek volna, melyről egész Szegedet végigláttni, három építmény ragadta volna meg a figyelmét. A Zadravec-féle templom gögje, a Csillagbörtön komor némasága, s közvetlen szomszédságában a Bakai-gyár zsúfoltsága. A hirhedt gyaré, melynek szűk, lapos műhelyei mint valami kérlelhetetlen marok szorították, préselték a proletár testét, lelkét. Hirhedt volt ez a gyár az egész környéken. A szülő a csintalan fiúnak azt mondta: odaadlak suszterinasnak, — a rakoncátlan leányt pedig azzal fenyegette: beadlak a Bakai-gyárba. Gyilkos robot, tüdőroncsoló por, rossz hír: ez volt a sorsa annak, aki a Bakai-gyár falain belül került. Nagyon ügyesnek kellett lennie annak a leánynak, aki a Bakai-gyárból férjhez tudott menni, s bizony a legények se nagyon dicsekedtek munkahelyükkel. Ennek a gyárnak a dolgozóit nyomta az úgynevezett „társadalom”, a nyomorúság, a „méltóságos” igazgató, a hajcsár, a rendőr; korán megöregedtek, meggörynyedt hátuk a nagy nyomás alatt, mégsem törtek meg. Százak indulata feszült a nyugalom külszíne alatt, mint hamu alatt a parázs, s fel-fellobbant, dacolt, visszavágott a tőkének.

Igy történt 1929-ben is. Még elevenen éltek az emlékezetben a titkos röplapokról olvasott szavak. Azok a szavak, melyeket Rákosi Mátyás három év-